

ΣΤΡΟΦΕΣ

A'.

Στὴ βιβλιοθήκη σου κλειστός, τί ώραῖα! νᾶσαι μεσάνυχτα
κ' ἔξω νὰ κρούῃ τὸ τζάμι σου λαφριά ψιλὴ ψιχάλα·
μόνος νὰ ζῆς μιὰ ἀρχαία ζωὴ σὲ γλῶσσα θεία ἀμίλητη
καὶ νὰ γεννᾷς ὀράματα πρωτόφαντα, μεγάλα.

Τὰ γέλοια καὶ τὰ βάσανα, πὺν φέρνει ὁ κόσμος ὁ ἄπιστος,
νὰ σιγοσβοῦν, σὰ στὸ γιαλὸ τὸ κουρασμένο κῦμα·
καὶ τὰ βιβλία ἀραδιαστὰ καὶ μέσ' στὴ σκιά χρυσόμαυρα
νὰ παίρνουν ἓνα μαγικὸ κ' ἐμψυχωμένο σχῆμα.

Χρόνων ἀγύριστων φωνές καὶ μουσικὲς ν' ἀκούγονται.—
Μὰ ξάφνου, ἐκεῖ πὺν πλέκεσαι τοῦ ὄνειρου τὰ πλεμάτια,
νὰ σὲ ξυπνᾷ, πρωϊνὴ δροσιὰ στὸ μέτωπο, μιὰ θύμησι;
στὸ δρόμο ἀπόψε ἀντίκρυσσα δυὸ φωτισμένα μάτια.

B'.

Μὴ γγίξις τὸ τραγούδι σου· δὲν εἶσαι θεὸς ἀπόψε·
μια ψεύτρα λέξι καρτεράει νὰ μπῆ νὰ στὸ μαράνη.
Κλειδώσου νύχτες ἄγρυπνος καὶ τὰ φτερά σου κόψε,
ὡς πού, πνοή μου, ἢ βλογημένη σου ὦρα νὰ σημάνη.

Κατάρριζα ἄσ' τὴ σκέψη σου σὰ δρῦ ν' ἀργοφυτρώσῃ,
σὰν ἀπὸ σπῆλαιο νᾶρχεται ταράζοντάς σε ὁ ἦχος·
καὶ μόνο ἂν γνέψῃ ὁ Διόνυσος καὶ ὁ θεῖος καρπὸς μετώσῃ,
ἀκέριος νάβγῃ ἀπ' τὴ φωτιὰν ὁ χρυσαφένιος στίχος.